

“Хлібові вклонімося”

Катерина Сіверс
методист ОНМЦ естетичного
виховання учнів профтехосвіти

(сценарій свята)

Зала прикрашена квітами, рушниками. На стінах плакати з висловами про хліб.

Звучать позивні свята

Завіса відкривається. На сцені хор.

Перед хором дівчата в українському вбранні з хлібом на рушнику.

Зліва на сцені журнальний столик, на якому у вазі - колоски жита.

Ведуча: Доброго дня всім присутнім в цій залі. Сьогодні ми зібралися з вами, щоб віддати шану самому святому, що є в людині – шану хлібові. У народі кажуть, що добрий хліб можуть плекати тільки хороші люди. Хліб завжди був мірилом працьовитості й достатку, духовності та щедрот. Недаремно людина, творючи щоденну молитву, просить Бога: “Хліб наш насущний дай нам сьогодні і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим”. Хлібові вклонялися, хлібом присягалися.

Ведучий: Почесне місце посідає хліб у звичаях і обрядах українців. З хлібом входять у життя і в нову хату, стають на весільний рушник і благословляють молодих. Хлібину дає мати синові, виряджаючи його в далеку дорогу. Хлібом-сіллю зустрічають дорогих гостей. Тож і сьогодні всім, хто прийшов на наше свято, ми підносимо хліб і сіль.

Дівчата з хлібом виходять на авансцену, вклоняються, кладуть хліб на столик і виходять

Ведуча: Він вічний і святий цей життій хліб,
Чи в паляниці на столі у хаті
Чи зв’язаний в важкий тужавий сніп,
Де колоски шепочуться вусаті..

Він чув у полі крик перепелів,
Чув жайворонків передзвін весняний,
Він виріс для пісень і добрих слів
Тому що, народився під піснями.

Хор виконує пісню “Пісня про хліб”

Ведучий: Наші предки вважали, що землеробством люди почали займатись ще від того часу як Адама і Єву Бог вигнав із раю.

В легенді розповідається, як вигнані із раю, сім днів голосили напроти райських воріт, припавши до землі. Бог послав ангела сказати їм, щоб взяли землі, змоченої їх сльозами, і посіяли її. Там, де посіяв Адам - виріс пшениця, де сіяла Єва - коноплі. Так люди одержали хліб і одяг.

Ведуча: Красиве поле, де зеленіють жита і пшениці, терпким запахом парує земля. Прекрасне воно, коли золотом виграє, хвилюється в сонячний серпневий день. Неперевершено досконалий важкий колос, що в народі називають його не інакше, як золотий. Чудове й зерно, яке ввібрало в себе життєдайні сили землі. І, нарешті, як вінець хліборобської праці – хліб.

Зараз господині рідко випікають свій хліб, але є люди, для яких це священне дійство стало справою всього життя. Сьогодні у нас в гостях якраз така людина.

Виступ відомого хлібопекаря

Ведучий: Золотими хлібами дзвенить українська земля,
Молодими садами квітує широке роздолля.
Я стою на кургані, милуюсь красою здаля,
І співає моя хліборобська окрилена доля.

Звучить пісня І. Білозіра "Батьківське жито"

Ведуча: Хліб насущний споконвіку створювався важкою працею. Наша земля рясно полита хліборобським потом, кров'ю воїнів-захисників і слізьми матерів-вдів. Тому й став хліб символом миру, добра і достатку.

Ведуча: Довгий і нелегкий шлях від пшеничного колоска до смачного короваю. Шматок хліба для бідної людини був дорогоцінним скарбом. Різали хлібину ниткою – щоб не кришилася. Не годилось розкидатися хлібом, не годилось змітати додолу крихти, якщо впаде додолу скибочка – піднімали і, поцілувавши, клали на стіл. З покоління в покоління передавалась пошана до хліба, прищеплювалось поняття, що хліб – святий. Коли його не ставало – приходило лихо.

Демонструються слайди про Голодомор

Ведучий: 1933 рік... То був найчорніший час в історії України. Навіть тепер через 75 років ступати боляче стежками жакливої трагедії, яка сталася на благословенній землі квітучого українського краю. Ніде у світі не зафіксовано голоду, подібного тому, що випав на долю однієї з найродючіших країн.

Ведуча: Світ мав би розколотися надвоє, сонце мало б перестати світити, Земля перевернутися від того що було на землі. Як могло трапитися, щоб у житниці світу люди залишилися без жодної зернини? Смерть чатувала на людей і вдень і вночі. Пухли від голоду малі і старі, вимирали цілі родини і села.

Ведучий: Тож пом'янімо сьогодні тих великомучеників нашої важкої історії. 7,5 мільйонів українських селян – ціна небаченого в історії людської цивілізації голодомору. Пом'янімо і знайдімо в собі силу і відвагу пройти за ними їхнім хресним шляхом.

В залі гасне світло. Танцювальний колектив виконує композицію "Реквієм"

Ведучий: Порох 7,5 мільйонів стукає в наші серця. В ім'я їх пам'яті прошу встати. Наступає хвилина мовчання... *(Метроном)*

Ведучий: Прошу сісти. *(В залі вмикається світло)*

Ведуча: На скибку хліба я дивлюся,
Рум'яну, білу, запашну,
На скибку хліба я молюся,
До неї руку протягну.
Молюсь за нас, дорослі й діти
Щоб не зазнали бід отих.
Нехай поняття хліб, життя і жити –
Завжди належать до святих.

Ведучий: Хліборобський рік – безперервний. Один урожай в коморі, в засіках, а наступний вже стелиться зеленими нивами, вже чекає сонця, погоди, людського догляду. Від жнивварської осені хлібороб очікує весни, від засівної весни – живе до наступної осені. Силу своїх рук, натхнення душі хлібороб віддає землі. Він не знає спочину в думках про хліб. Без хліба – люди сироти, а Земля – страдниця.

Ведуча: Якось, розповідає легенда, засперечалися орач, сівач і пекар. Орач твердив, що хліб творить земля, сівач казав – сонце, пекар – вогонь. Ви забули про людину, - мовив мудрець, - хліб – творіння рук людських.

Ведучий: Пахне хлібом трава,
Що купала мене з дитяти.
Пахнуть хлібом слова,
Що мене їх навчила мати.
Пахне хлібом терпка
Пісня батькової стодоли.
Пахне хлібом рука,
Що водила мене до школи.
Пахнуть хлібом гаї,
Що малого мене зростили,
Пахне хлібом земля,
Що дала мені сонце і крила.

Виконується концертний номер

Ведуча: Хліб на столі... Зайшовши до хати, возрадуймося йому, віддаймо шану тим, хто зростив його, зібрав і змолот у семи млинах мучицю. Рукам, котрі подарували духмяні, схожі на сонце, паляниці. Хай завжди він буде в хаті, прикрашений вишитим рушником – свіжий і святий. І найпершою молитвою хай буде – хвала хлібові, прохання, щоб він був завжди на нашому столі, щоб не черствів, бо, як мовить народ, коли черствіє хліб, то черствіють і душі.

Ведучий: Пахучий хліб на нашому столі –
То виборені радощі родинні.
Пахучий хліб – то щедрий дар землі
За труд і розум доблесній людині!

Ведуча: Тож заспіваймо, родинно!
Щоб нам жито родило.
І житечко і овес,
Щоб зібрався рід наш увесь!

Виконується пісня “Зелене жито”

Ведуча: Шановні гості, підійшла до завершення перша частина нашого свята. Щиро дякуємо всім, хто завітав на нього. Особлива вдячність тим, хто посприяв у його організації і проведенні. Подякуймо їм всією залогою і щиро побажаймо, щоб руки їхні не знали спочинку у величній думі про хліб.

Ведучий: А зараз запрошуємо всіх на виставку хліба!

